

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN
VOORZITTER VAN DE TWEDE KAMER

ARREST

nr. S/2011/0022 van 29 maart 2011
in de zaak 2010/0663/SA/2/0614

In zake:

mevrouw [REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Steve RONSE
kantoor houdende te 8500 Kortrijk, Kennedypark 6 bus 24
bij wie keuze van woonplaats wordt gedaan

verzoekende partij

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **WEST-VLAANDEREN**

verwerende partij

*Tussenkomen
partijen :*

1. de heer [REDACTED],
2. Mevrouw [REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Vincent BONTE
kantoor houdende te 8560 Wevelgem-Moorsele, Secr. Vanmarckelaan 25
bij wie keuze van woonplaats wordt gedaan

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld bij aangetekende brief van 29 juli 2010, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 1 juli 2010.

Met dit besluit heeft de deputatie het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Wevelgem van 3 maart 2010 ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

De deputatie heeft aan de tussenkomen partijen de stedenbouwkundige vergunning verleend voor het bouwen van een bijgebouw als uitbreiding bij een bestaande halfopen eengezinswoning en dit op de hoek van twee garagestraten.

Het betreft een perceel gelegen te 8560 Moorsele (Wevelgem), [REDACTED] en met kadastrale omschrijving [REDACTED].

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft geen nota betreffende de vordering tot schorsing ingediend. Zij heeft wel het originele administratief dossier neergelegd. De repliek in feite en in rechte van de tussenkommende partijen betreffende de vordering tot schorsing is vervat in hun verzoekschrift tot tussenkomst.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 1 maart 2011, alwaar de vordering tot schorsing werd behandeld.

Kamervoorzitter Hilde LIEVENS heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Gees MEINDERT die loco Steve RONSE verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Vincent BONTE die verschijnt voor de tussenkommende partijen, zijn gehoord.

De verwerende partij, hoewel behoorlijk opgeroepen, is niet ter zitting verschenen. Gelet op artikel 4.8.24 VCRO verhindert de afwezigheid van partijen de geldigheid van de zitting, en dus van de behandeling van de zaak, echter niet.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen van titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en van de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009.

III. TUSSENKOMST

De heer [REDACTED] en mevrouw [REDACTED] vragen met een op 2 december 2010 ter post aangetekend verzoekschrift om in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de tweede kamer heeft vastgesteld, met een beschikking van 25 januari 2011, dat er grond is om het verzoek in te willigen en dat de verzoekers tot tussenkomst aangemerkt kunnen worden als belanghebbende in de zin van artikel 4.8.16, §1, eerste lid VCRO voor wat betreft de behandeling van de vordering tot schorsing.

IV. FEITEN

Eerdere vergunningsaanvragen op 4 maart 2009 en 3 juni 2009 werden door het college van burgemeester en schepenen vergund maar ook telkens door de deputatie in graad van administratief beroep geweigerd.

Op 20 november 2009 (datum van het ontvangstbewijs) dienen de tussenkommende partijen bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Wevelgem een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“het bouwen van een bijgebouw als uitbreiding bij een bestaande halfopen ééngezinswoning en dit op de hoek van twee garagestraten”*.

Het perceel is, zo blijkt uit de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 4 november 1977 vastgesteld gewestplan ‘Kortrijk’, gelegen in woongebied.

Het perceel is eveneens gelegen binnen de grenzen van het op 15 juli 1994 goedgekeurd bijzonder plan van aanleg nr. 1 B 'Vrijstraat', meer bijzonder in een zone voor woongebied en binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

Het perceel is niet gelegen binnen een gebied waarvoor een ruimtelijk uitvoeringsplan geldt.

Naar aanleiding van het openbaar onderzoek, georganiseerd van 11 december 2009 tot en met 11 januari 2010, wordt één bezwaarschrift ingediend, uitgaande van de huidige verzoekende partij en haar echtgenoot [REDACTED].

Er zijn geen adviezen ingewonnen.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Wevelgem verleent op 3 maart 2010 een stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkommende partijen en overweegt hierbij het volgende:

“ ...

BEOORDELING GOEDE PLAATSELIJKE AANLEG

Er wordt geopteerd voor het bouwen van een bijgebouw bij een bestaande halfopen woning, waarbij de voorschriften van het BPA nr. 1 B Vrijstraat MB dd. 15.07.1994 met betrekking tot de bijzondere voorschriften B1 Bijgebouwen van toepassing zijn.

...

De aanvraag tot het bouwen van het bijgebouw voldoet volledig aan [...] het gabariet, nl. de muur op de perceelsgrens bedraagt een hoogte van 3m. De dakhelling bedraagt 14,2° en de totale hoogte bedraagt 4,50m.

Met andere woorden kan gesteld worden dat de aanvraag tot het bouwen van een bijgebouw volledig in overeenstemming is met de stedenbouwkundige voorschriften van het BPA nr. 1 B Vrijstraat MB dd. 15.07.1994.

De keuze voor het lessenaarsdak hoeft niet tot burenhinder te leiden. Gezien het bouwplan evenwel werd opgemaakt door een architect kan er van uitgegaan worden dat er garanties zijn voor een goede oplossing met betrekking tot de afwatering en dat deze eveneens correct zal worden uitgevoerd. Hiertoe is een zinken bakgoot voorzien van 0,15m breed en 0,15m diep, met twee spuwers op de uiteinden.

Wat betreft de afwijking op het materiaal van het dak kan gezegd worden dat sandwichpanelen vooral de laatste jaren een opmars kenden, en dat ze als materiaalkeuze ongekend waren voor particuliere kleinschalige bouwwerken ten tijde van de opmaak van het BPA. Het uitzicht van deze panelen (zilvergrijs) sluit echter nauw aan bij de kleur van de destijds voorziene 'leien en golfplaten' en kan dus als in overeenstemming met de intenties van het van kracht zijnde BPA worden beschouwd.

ALGEMENE CONCLUSIE

De voorgestelde afwijking geeft geen aanleiding tot een oneigenlijke wijziging van de voorschriften van het bijzonder plan van aanleg, de algemene strekking van het plan blijft geëerbiedigd, de afwijking is niet strijdig met de goede ruimtelijke aanleg van het gebied.

Uit bovenstaande motivering blijkt dat de aanvraag in overeenstemming is met de wettelijke bepalingen, alsook met de goede plaatselijke ordening en met zijn onmiddellijke omgeving.

...”

Tegen deze beslissing tekenen huidige verzoekende partij en haar echtgenoot [REDACTED] op 31 maart 2010 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

In zijn verslag van 2 juni 2010 adviseert de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar de verwerende partij om het beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren met de volgende motivering:

“ ...

De aanvraag is gelegen binnen de grenzen van een goedgekeurde verkaveling dd. 23.06.1999, lot 1. Deze verkaveling verwijst naar de voorschriften van het BPA 1 B [REDACTED] (dd. 15.07.1994). Het ontwerp wijkt echter af van de voorschriften van het BPA. De Codex voorziet met art. 4.4.1 in beperkte afwijkmogelijkheden op stedenbouwkundige voorschriften en VK-voorschriften met betrekking tot perceelsafmetingen, de afmetingen en de inplanting van constructies, de dakvorm en de gebruikte materialen. Het toestaan van ‘beperkte’ afwijkingen wijst op een uitzonderingregel die bij het overwegen steeds met de meest beperkende benadering aan de dag moeten worden gelegd, zo niet zal aan de elementaire basisprincipes van uitzonderingen ten onrechte worden voorbijgegaan.

Een dakhelling van slechts 14.6° waar minstens 30° voorzien is, een gevelhoogte van 4.4m waar slechts 3m is toegestaan, een gevelbreedte van 5.17m waar slechts 4.5m kan en een oppervlakte van 30m² waar de voorschriften maximaal 22.4m² voorzien kunnen samen niet meer als beperkte afwijking worden beschouwd. Bijgevolg is de gevraagde afwijking juridisch niet mogelijk en geeft dergelijke afwijking aanleiding tot oneigenlijke wijzigingen van de verkaveling en het niet respecteren van de algemene strekking van het plan.

Op ruimtelijk vlak kan gesteld worden dat de inplanting min of meer op dezelfde lijn gebeurt als de garages aan de andere zijde van de garagestraat en met ongeveer dezelfde oppervlakte. Het enige verschil is dat de poort aan de westelijke straatzijde komt i.p.v. aan de achterzijde. Deze keuze is allicht ingegeven door een betere toegankelijkheid en brengt de goede plaatselijke aanleg niet in het gedrang noch wordt de draagkracht van de omgeving overschreden.

Het materiaalgebruik van het dak in geprofileerd staal, zilvergrijs van kleur, is niet meteen een standaard materiaal dat harmonieert met de bestaande omgeving en wijkt dan ook af van de materiaalvoorschriften in de bijhorende woonzone waar pannen, leien of golfplaten kunnen in zover ze in harmonie zijn met de omgeving. Het is dan ook niet evident om die omgeving te bezwaren met materialen die in het hoofdgebouw niet zijn toegestaan. Met rode ‘boerenstenen’ in een formaat van 190x140x90 worden eigenlijk snelbouwstenen bedoeld wat niet erg esthetisch verantwoord is t.a.v. de buur wanneer er niet kan aangebouwd worden. Met uitsluiting van het materiaalgebruik kan echter gesteld worden dat de aanvraag de goede ruimtelijke ordening niet in het gedrang brengt.

Deze beoordeling van de goede ruimtelijke ordening is echter irrelevant gezien de juridische belemmering.

Bijgevolg stelt de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar aan de deputatie voor om het ingestelde beroep gegrond te verklaren en de gevraagde stedenbouwkundige vergunning te weigeren.

...”

Na de partijen te hebben gehoord op 8 juni 2010, beslist de verwerende partij op 1 juli 2010 om het beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te verlenen overeenkomstig de plannen en overweegt hierbij het volgende:

“
...

4B TOETSING AAN WETTELIJKE EN REGLEMENTAIRE BEPALINGEN

...

Bij toetsing aan de verkavelingsvoorschriften blijkt dat er voor de voorschriften verwezen wordt naar het BPA. De aanvraag is er gelegen in de open ruimte zone met bestemming private tuin en nevenbestemming private oprit (zone 18, lichtgroen)

De volgende voorschriften zijn relevant :

algemene voorschriften : de max. te bebouwen opp. bedraagt max. 30m² en max. 10% van de zone. De inplanting op het terrein is er niet beschreven noch is dit grafisch aangegeven, maar het aantal bouwlagen is beperkt tot één enkel. Daarbij is de dakvorm ofwel plat ofwel begrepen tussen 30 en 60°.

De bijzondere voorschriften voor bijgebouwen voorzien een maximum gabariet vanaf de perceelsgrens. De hoogte is maximaal 3m op de perceelsgrens vanaf daar dient de constructie binnen een stijgende hellingshoek van 30° te blijven tot max. 6m. Waar niet aaneengesloten kan gebouwd worden, dienen de materialen van de scheidsmuur te harmoniëren met de omgeving. Wanneer er niet op de perceelsgrens wordt gebouwd dient er afstand van 1m aangehouden te worden.

De aanvraag voldoet aan alle voorschriften van het bijgebouw.

4C BEOORDELING VAN DE GOEDE RUIMTELIJKE ORDENING

Wat betreft het voorzien van lessenaarsdak met een bakgoot aan eigen kant stelt dit geen probleem voor de goede plaatselijke inrichting.

Het bijgebouw is qua omvang vergelijkbaar met de bijgebouwen van de iets verder in de straat gelegen percelen die zelfs iets kleiner zijn. De voorziene inplanting laat nog voldoende tuin over bij de woning en de beperkte hoogte en lengte aan de kant van de buur zorgt dat de licht en zontoetreding van de buur niet in het gedrang komt. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat de aanvraag de draagkracht van het terrein niet overschrijdt.

4D CONCLUSIE

Overwegende dadt de aanvraag strekt tot het bouwen van een bijgebouw; dat de aanvraag voldoet aan alle voorschriften van een bijgebouw; dat de aanvraag eveneens verenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening;

Gelet op het verslag van de heer Gedeputeerde Patrick VAN GHELUWE, gegeven in zitting van heden;

BESLUIT:

Artikel 1: *Het beroep ingesteld door dhr. en mevr. ■■■■■, ■■■■■, 8560 Wevelgem tegen de beslissing dd. 3/03/2010 van het college van burgemeester en schepenen te WEVELGEM houdende vergunning aan dhr. en mevr. ■■■■■, ■■■■■, 8560 Wevelgem, tot het bouwen van een bijgebouw als uitbreiding bij een bestaande halfopen ééngezinswoning en dit op de hoek van twee garagestraten, aldaar gelegen wordt **ontvankelijk doch ongegrond** verklaard.*

De stedenbouwkundige vergunning wordt verleend volgens ingediend plan.

...”

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

De bestreden beslissing werd aan de verzoekende partij betekend per aangetekende brief van 5 juli 2010.

Het door de verzoekende partij ingestelde beroep, bij aangetekende brief van 29 juli 2010, is dus tijdig.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de verzoekende partij

Standpunt van de partijen

De verzoekende partij voert aan dat zij de rechtstreekse buur van het bouwperceel is en hierdoor een belang heeft bij de schorsingsprocedure.

De tussenkomende partijen werpen een exceptie van onontvankelijkheid op. De tussenkomende partijen beweren dat de verzoekende partij niet *“het rechtens vereiste afdoende persoonlijk en rechtstreeks belang”* bezit omdat zij enkel verwijst naar het feit dat zij een rechtstreekse buur is van de aanvragers van de vergunning. Het nadeel van de verzoekende partij bij het bouwen van het bijgebouw zou niet duidelijk blijken uit het verzoekschrift.

Beoordeling door de Raad

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in het onderdeel IV. van haar verzoekschrift tot schorsing en vernietiging (“Het verzoek tot schorsing bij wijze van voorlopige voorziening en het moeilijk te herstellen en ernstig nadeel”), hinder en nadelen omschrijft die aan de verzoekende partij mogelijk het rechtens vereiste belang zouden kunnen verschaffen. Om als derde belanghebbende bij de Raad een beroep te kunnen instellen, vereist artikel 4.8.16, §1, eerste lid 3° VCRO dat de verzoekende partij, als natuurlijke persoon of als rechtspersoon, rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden ingevolge de bestreden vergunningsbeslissing. Artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 3° VCRO vereist derhalve niet dat het bestaan van deze hinder of nadelen absoluut zeker is.

Wel zal de verzoekende partij het bestaan van deze hinder of nadelen voldoende waarschijnlijk moeten maken, de aard en de omvang ervan voldoende concreet moeten omschrijven en tegelijk zal de verzoekende partij dienen aan te tonen dat er een rechtstreeks of onrechtstreeks causaal verband kan bestaan tussen de uitvoering of de realisatie van de vergunningsbeslissing en de hinder of nadelen die zij ondervindt of zal ondervinden

De verzoekende partij meent hinder te ondervinden uit de omstandigheid dat de constructie zal gebouwd worden met een lessenaardak tot tegen de perceelsgrens, waardoor er overlast zou kunnen ontstaan door aflopend water en bladeren en er onmogelijk op een esthetische manier zou kunnen worden aangebouwd tegen het bijgebouw. Ook het gabariet van de constructie

hindert de verzoekende partij en desbetreffend verwijst zij naar de eerdere weigeringsbeslissing van de verwerende partij waarbij eenzelfde gabariet als strijdig met de goede ruimtelijke ordening werd bestempeld en als oorzaak voor mogelijke problemen van wateroverlast en burenhinder werd aangehaald.

De Raad is van oordeel dat het loutere nabuurschap op zich niet zonder meer kan volstaan om de verzoekende partij het rechtens vereiste belang bij het voorliggende beroep te verschaffen.

De Raad stelt anderzijds vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift voldoende aannemelijk maakt dat zij hinder en nadelen kan ondervinden als gevolg van de bestreden vergunningsbeslissing. De aard en de omvang van deze hinder en nadelen zijn voldoende concreet omschreven en er valt niet te betwisten dat er een causaal verband kan bestaan met de realisatie van de bestreden beslissing.

Dit is voldoende om het rechtens vereiste belang conform artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 3° VCRO vast te stellen.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

Uit de samenlezing van de artikelen 4.8.13 VCRO en 4.8.16, §3, derde lid VCRO moet worden afgeleid dat een bestreden vergunningsbeslissing slechts bij wijze van voorlopige voorziening kan worden geschorst ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel én wanneer hiertoe redenen voorhanden zijn.

A. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Standpunt van de partijen

De verzoekende partij voert aan een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te lijden doordat de bestreden beslissing de bouw van een omvangrijk bijgebouw met lessenaarsdak mogelijk maakt tot tegen de perceelsgrens, zodat het voor haar zo goed als onmogelijk wordt hiertegen aan te bouwen en zij overlast door bladeren en water zal ondervinden.

Verzoekende partij stelt vervolgens nog het volgende:

“ ...

Opgemerkt moet worden dat afwateringsproblemen uitdrukkelijk zelf door verweerster werden aangehaald in haar eerdere beslissing van 27 augustus 2009 die een identiek zelfde project als voorwerp had. In deze beslissing schreef zij:

*‘Het is wel zo dat het gabariet inderdaad wel afwijkt van de voorschriften van het BPA en dat de keuze voor een lessenaarsdak tot bijkomende problemen zou kunnen leiden (bij voorbeeld m.b.t. wateroverlast. (...)) De keuze voor een lessenaarsdak, dat volledig gericht is naar het perceel van de buur, kan echter voor burenhinder zorgen en is bijgevolg in strijd met de goede ruimtelijke ordening. Een betere oplossing zou zijn om het gabariet zoals opgelegd in de voorschriften van het BPA na te leven’.*μ

...”

De tussenkomende partijen antwoorden hierop dat de verzoekende partij het moeilijk te herstellen ernstig nadeel in vage termen heeft omschreven en dat de verzoekende partij de

beweerde nadelen, de onmogelijkheid tot aanbouw aan de perceelsgrens en de overlast door bladeren en water, niet heeft aangetoond door stukken.

Beoordeling door de Raad

In de memorie van toelichting wijst de decreetgever erop dat het begrip ‘moeilijk te herstellen ernstig nadeel’ eveneens wordt gehanteerd binnen het schorsingscontentieux van de Raad van State en dat vermeld begrip, voor wat de mogelijkheid tot schorsing in procedures voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen betreft, in diezelfde zin mag worden begrepen (*Parl. St.* VI. Parl, 2008-2009, nr. 2011/1, p. 222, nr. 627).

Dit betekent dat de Raad slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zal overgaan op voorwaarde dat de verzoekende partij:

- a. aantoont dat zij bij een eventuele tenuitvoerlegging een persoonlijk ernstig nadeel zal ondervinden, wat inhoudt dat zij de aard en de omvang van het te verwachten nadeel in concreto dient aan te duiden,
- b. en dat zij de moeilijke herstelbaarheid van dit nadeel dient aan te tonen.

Dit alles moet de verzoekende partij doen aan de hand van concrete feiten en gegevens opgenomen in het inleidend verzoekschrift. Met later bijgebrachte stukken kan, gelet op artikel 4.8.22 VCRO, géén rekening worden gehouden. Bovendien moet het aangevoerde ernstig nadeel een rechtstreekse oorzaak hebben in de bestreden beslissing.

Volgende elementen roept de verzoekende partij in als zijnde het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

- onmogelijkheid om op een esthetische wijze aan te bouwen
- wateroverlast

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar uiteenzetting omtrent het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zeer algemeen en oppervlakkig blijft.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, zoals vervat in artikel 4.8.13 VCRO, kan niet, minstens niet zonder meer gelijkgeschakeld worden met de in artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 3° VCRO bedoelde “rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen” die een verzoekende partij kan ondervinden ingevolge een vergunningsbeslissing en die de verzoekende partij desgevallend het rechtens vereiste belang bij de procedure verschaffen. Bij de beoordeling van de ernst en het moeilijk te herstellen karakter van de ingeroepen nadelen kan de Raad bovendien alleen rekening houden met wat in dat verband in het verzoekschrift werd aangevoerd en met de bij dat verzoekschrift gevoegde stukken.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij voor wat betreft de moeilijk te herstellen ernstige nadelen die zij meent te lijden, geen stukken voorlegt. Nochtans roept zij overwegend technische nadelen in, die in principe aan de hand van een deskundig verslag, bewijsbaar zouden kunnen zijn, voor zover de ingeroepen nadelen niet op een technische wijze zouden kunnen worden opgelost.

Bij gebreke aan nadere gegevens kan de Raad onmogelijk de ernst van de ingeroepen nadelen daadwerkelijk onderzoeken en beoordelen.

De door de verzoekende partij gedane uiteenzetting bevat geen afdoende concrete en precieze gegevens die aannemelijk maken dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Er is dan ook niet voldaan aan de in artikel 4.8.13 VCRO gestelde voorwaarde dat een bestreden vergunningsbeslissing slechts bij wijze van voorlopige voorziening kan geschorst worden ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

B. Redenen die de schorsing rechtvaardigen

Aangezien in het vorige onderdeel werd vastgesteld dat de verzoekende partij niet voldoende aannemelijk maakt dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen, is een onderzoek van de redenen die de schorsing van de bestreden beslissing kunnen rechtvaardigen niet aan de orde.

VII. Ambtshalve middel

A. Vooraf

De omstandigheid dat de voorliggende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing moet worden verworpen, staat er niet aan in de weg dat de Raad, teneinde de tegensprekelijkheid van het debat te garanderen, de partijen reeds in de huidige stand van het geding, om redenen van proceseconomie en in afwachting van de fixatie van de zitting waarop het beroep tot vernietiging zal behandeld worden, de mogelijkheid biedt te antwoorden op de hierna geformuleerde ambtshalve middelen die de Raad, gelet op artikel 4.8.3, §2 VCRO en onverminderd de eventuele gegrondheid van de door de verzoekende partij ingeroepen middelen, ten aanzien van de bestreden beslissing in overweging neemt. In zoverre aan de tussenkomende partijen toelating werd verleend om in de debatten betreffende de vordering tot vernietiging tussen te komen, is de Raad van oordeel dat aan de tussenkomende partijen eveneens de mogelijkheid moet worden geboden om te antwoorden op de hierna geformuleerde ambtshalve middelen.

B. Schending van 4.7.23, §1, eerste lid VCRO, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, de materiële motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek het zorgvuldigheidsbeginsel.

Eerste onderdeel

Artikel 4.7.23, §1, eerste lid VCRO bepaalt uitdrukkelijk dat de deputatie haar beslissing over het ingestelde beroep neemt op grond van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar.

In het licht van de formele en materiële motiveringsplicht, vereist artikel 4.7.23, §1, eerste lid VCRO dat uit de bestreden beslissing zelf moet worden kunnen afgeleid of de deputatie bij het nemen van haar beslissing op gemotiveerde wijze is afgeweken van het verslag van de

provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, dan wel of de deputatie zich op gemotiveerde wijze heeft aangesloten bij de visie van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar en zich de motieven van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar eigen heeft gemaakt.

Artikel 4.7.23, §1, eerste lid VCRO veronderstelt met andere woorden dat zowel de feitelijk als de juridisch determinerende overwegingen van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar worden opgenomen in de beroepsbeslissing zodat op basis van de beslissing zelf kan nagegaan worden of de deputatie haar beslissing daadwerkelijk op grond van het verslag van de provinciaal stedenbouwkundige ambtenaar heeft genomen.

De Raad stelt evenwel vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing kennelijk zonder meer de conclusie van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar overneemt zonder dit deel te betrekken bij haar beoordeling. Rekening houdend met wat hoger werd gesteld kan zulks echter niet volstaan, zeker gezien nu blijkt dat de verwerende partij een volledig andere beslissing heeft genomen dan wat de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar heeft voorgesteld. Hetzelfde geldt overigens evenzeer voor de omstandigheid dat het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar zich gebeurlijk in het administratief dossier bevindt en aldus consulteerbaar is of was voor de partijen.

De Raad stelt bovendien vast, na vergelijking van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar en het bestreden besluit, dat het onderdeel van het bestreden besluit *“Motivatie standpunt deputatie”* op enkele passages na bijna een letterlijke versie is van het verslag van de provinciale ambtenaar, en in het geheel dus geen eigen beoordeling is van de deputatie. Enkel de onderdelen waar de verwerende partij het blijkbaar niet eens was met de zienswijze van provinciale stedenbouwkundige ambtenaar werden uit de *“Motivatie standpunt deputatie”* weggelaten, evenwel zonder enige verdere motivering.

Aangezien in de bestreden beslissing enkel de letterlijke versie van de conclusie van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar werd overgenomen zonder daar verder naar te verwijzen, kan niet worden nagegaan of de deputatie haar beslissing daadwerkelijk op grond van vermeld verslag heeft genomen en hierbij eventueel andersluidende overwegingen op afdoende wijze heeft weerlegd, schendt de bestreden beslissing artikel 4.7.23, §1, eerste lid VCRO, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, evenals de materiële motiveringsplicht.

Tweede onderdeel

Aangezien uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid of zij daadwerkelijk op grond van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar werd genomen, minstens dat niet kan worden vastgesteld of de verwerende partij rekening heeft gehouden met de determinerende overwegingen, zowel in feite als in rechte, van vermeld verslag, en dit ongeacht de aard en de draagwijdte ervan, dan wel of de bestreden beslissing werd genomen op grond van een eigen instemmende of afwijkende beoordeling, schendt de bestreden beslissing tevens het zorgvuldigheidsbeginsel.

Opdat de verwerende partij een zorgvuldige beslissing zou kunnen nemen, dient zij de aanvraag aan een eigen, zorgvuldig en afdoend onderzoek te onderwerpen. Gelet op artikel 4.7.23, §1, eerste lid VCRO kan niet worden betwist dat het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar hierbij een essentieel en noodzakelijk te onderzoeken aspect van het dossier is.

De kennelijk niet gemotiveerde, minstens niet afdoende, negatie van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, in het bijzonder voor wat de toetsing van de aanvraag aan de goede ruimtelijke ordening betreft en meer bepaald wat betreft de toepasselijkheid van de voorschriften C10 van het bijzonder plan van aanleg 1B Vrijstraat, impliceert dan ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. De omstandigheid dat de verwerende partij in de bestreden beslissing deels letterlijk het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar overneemt, volstaat niet en doet geen afbreuk aan wat hoger werd vastgesteld.

Dit laatste niet in het minst nu vastgesteld moet worden dat de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar uitdrukkelijk adviseerde om de vergunning te weigeren aangezien ook de zonevoorschriften C10 van het bijzonder plan van aanleg 1B Vrijstraat van toepassing zouden zijn, terwijl de verwerende partij deze voorschriften gewoon buiten beschouwing laat.

De bestreden beslissing is derhalve kennelijk onredelijk en onzorgvuldig.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De vordering tot schorsing wordt verworpen.
2. De Raad verzoekt alle partijen in het geding om met een aanvullende nota en binnen een termijn van dertig dagen te rekenen vanaf de betekening van huidig arrest, te antwoorden op het in onderdeel VII. B geformuleerde ambtshalve middel.
3. De uitspraak over de kosten wordt uitgesteld tot de beslissing ten gronde.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 29 maart 2011, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, tweede kamer, samengesteld uit:

Hilde LIEVENS, voorzitter van de tweede kamer,

met bijstand van

Hildegard PETTENS, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de tweede kamer,

Hildegard PETTENS

Hilde LIEVENS